

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **P. Š.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou, advokátkou,
sídlem Jaroslava Průchy 1915, 434 01 Most,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2020, č. j. KUUK/125278/2020/ZPZ,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 11. 2020, č. j. KUUK/125278/2020/ZPZ, a rozhodnutí Městského úřadu Podbořany ze dne 15. 7. 2020, č. j. OŽP/4447/2019/Bla/34, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2020, č. j. KUUK/125278/2020/ZPZ, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Podbořany (dále jen „městský úřad“) ze dne 15. 7. 2020, č. j. OŽP/4447/2019/Bla/34. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. R.

se dne 17. 10. 2019 mezi 11. a 12. hodinou rozjel osobním automobilem od svého domu a na úrovni domu č. p. 3 při průjezdu kolem koně vedeného vodičem a nesoucího na hřbetě dvouleté dítě přidržované jeho matkou začal dlouze troubit klaksonem, čímž podle § 4 odst. 1 písm. j) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění účinném do 31. 1. 2021 (dále jen „zákon na ochranu zvířat“) vyvolával ve zvířatech bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy, čímž se dopustil přestupku dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, a za to mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč podle § 27 odst. 12 písm. a) téhož zákona a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že přestupkové řízení bylo zahájeno pro jiný skutek, než pro který byl uznán vinným prvostupňovým rozhodnutím. Dále konstatoval, že v napadeném rozhodnutí byl skutek popsán jinak než v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav, neboť nebylo prokázáno, že by se žalobce dopustil týrání ve smyslu zákona na ochranu zvířat. Městský úřad rozhodl pouze na základě nepřezkoumatelného odborného vyjádření Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Ústecký kraj (dále jen „KVS“) ze dne 11. 11. 2019, obsahu listin a výsledků několika osob, aniž by však své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Dále nebylo prokázáno, že se v době mezi 11. a 12. hodinou daného dne žalobce nacházel v obci Chmelištná. Žalobce sdělil, že žalovaný při hodnocení důkazů opomenul vyhodnotit obsah výpovědi svědka P., výpověď žalobce a obsah potvrzení společnosti GAVEN s.r.o.
3. Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí není řádné odůvodněno, jelikož žalovaný v něm neuvedl, na základě jakých důkazů a úvah založil své rozhodnutí, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejnými vadami trpí dle žalobce i prvostupňové rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nezbyval odvolacími námitkami spočívajícími v absenci odůvodnění formy zavinění, absenci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dále namítal, že nebylo zahájeno správní řízení pro daný skutek, že nebyla prokázána přítomnost žalobce v předmětné době v obci, neexistenci jakéhokoli pravomocného odsouzení žalobce za podobný skutek v době rozhodování městského úřadu o přestupku, neupřesnění rozhodnutí o vině o podobném přestupku, které je součástí výroku, neprůkaznost a nedostatečnost odborného vyjádření KVS, neumožnění realizace práv žalobce v řízení, nevypořádání se s jednotlivými důkazy, nezákonný postup, neprovedení žalobcem navržených důkazů a absenci odůvodnění výše pokuty. Žalobce dále namítal, že žalovaný se nezabýval jeho argumentem, že městský úřad neodůvodnil svůj závěr o tom, že se žalobce měl troubení dopustit mezi 11. a 12. hodinou. Svědkyně J. uvedla, že po incidentu volala policii a z policejního záznamu vyplývá, že volání proběhlo v čase 11:09 hodin. Dále uvedená svědkyně vypověděla, že po incidentu žalobce z obce odjel. Žalobce zdůraznil, že tudíž nebylo možné, aby se skutek odehrál mezi 11. a 12. hodinou. Žalobce zpochybnil objektivitu úvahy o dojezdovém čase, z níž není zřejmé, jak byla městským úřadem vytvořena.
4. Dále žalobce namítal, že žalovaný ignoroval obsah žalobcem doloženého písemného potvrzení o tom, že dne 17. 10. 2019 v čase mezi 10:00 a 11:00 hodin byl v areálu společnosti GAVEN s.r.o. v Dalovicích, a tudíž nebyl v čase přestupku v obci. Městský Shodu s prvopisem potvrzuje J. R..

úřad nechal vyslechnout osobu, která potvrzení vydala, prostřednictvím policie, které sám připravil otázky, přičemž některé z nich byly velmi návodné, aniž by stejnou možnost dal žalobci. Městský úřad se s tímto potvrzením vypořádal tak, že jej pominul s argumentem, že u společnosti není kniha návštěv, čímž porušil zásadu přímosti. Uvedený postup zvolil městský úřad dle žalobce účelově, aby mu znemožnil jeho obranu.

5. Žalobce zdůraznil, že žalovaný se nezabýval jeho argumentací, že městský úřad dospěl k závěru, že se žalobce dopustil týrání s odkazem na odborné vyjádření KVS, které je ve věci nepoužitelné, neboť neobsahuje žádné odborné závěry ani soudy, pouze nezákonně hodnotí důkazy a činí závěry o skutkovém stavu. Z vyjádření tedy vyplývá jen to, že troubení je týráním, aniž by bylo vysvětleno proč. Dodal, že jelikož obsah vyjádření je závazný pro výrokovou část napadeného rozhodnutí, trpí v důsledku toho nepřezkoumatelností rovněž i napadené rozhodnutí.
6. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož popis skutku obsahuje subjektivní soudy městského úřadu, tedy hodnocení oprávněnosti použití klaksonu, k čemuž není městský úřad příslušný. Rovněž konstatování městského úřadu, k němuž nebylo vedeno žádné dokazování, že v minulosti byl žalobce za podobný čin uznán vinným, je nepravdivé, neboť předchozí rozhodnutí o přestupku bylo Krajským soudem v Ústí nad Labem zrušeno v řízení vedeném pod sp. zn. 54 A 4/2019.
7. Žalobce podotkl, že žalovaný nevysvětlil, proč je troubení na veřejné komunikaci bezdůvodné a nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy, a to právě za situace a na místě, kde k němu došlo. Žalobce popřel, že by předmětného dne troubil, avšak uvedl, že způsob pohybu koně s vodičem, dítětem a jeho matkou po komunikaci, jak jej popisovali svědci S. a J., je nepravdivý. Ve skutečnosti se kůň s popsanou skupinou lidí pohybuje uprostřed pozemní komunikace, nikoliv při jejím okraji, k čemuž si pořídil fotografie. Podotkl, že koně svědka S. se dlouhodobě pasou bezprostředně u pozemní komunikace, a tudíž pro ně troubení není překvapivým zvukem, což nebylo zohledněno v napadeném rozhodnutí, stejně jako skutečnost, že svědek S. vede koně přes hořící prkno a v jejich blízkosti dříve pohyboval např. i hořící pochodní.
8. Žalobce namítal, že nebylo řádně rozhodnuto o jeho námitce podjatosti oprávněné úřední osoby, neboť nemohl namítnout podjatost v březnu, jelikož řízení bylo zahájeno až oznámením ze dne 28. 11. 2019. Dále uvedl, že nezákonně nebyly vydány jeho zmocněnci kopie shromážděných podkladů, přičemž účelově byly zaslány zástupkyni žalobce den před koncem lhůty určené pro vyjádření se k podkladům, která nebyla prodloužena. Žalobce spatřoval nezákonnost postupu žalovaného a podjatost správních orgánů v tom, že mu byla uložena pořádková pokuta za to, že se nedostavil na předvolání správního orgánu.
9. Žalobce namítal, že žalovaný vycházel z podání vysvětlení shromážděných před zahájením řízení, což je ve správním řízení nepřipustné, pokud jsou dané osoby vyslechnuty. Dodal, že nesrovnalosti v jednotlivých výpovědích svědkyně J. a nesrovnalosti mezi její výpovědí a výpovědí svědka S. žalovaný omlouvá rozrušením svědkyně, přičemž veškeré použitelné výpovědi však svědkyně J. učinila až s velkým odstupem od údajného incidentu, kdy již její rozrušení muselo pominout. Její popis skutku se od popisu skutku svědka S. podstatně odlišuje, a to v čase, počtu troubení a v reakci koně.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále žalovaný konstatoval, že městský úřad řádně

odůvodnil, proč považoval výpovědi svědků J. a S. za věrohodné a dostatečné k prokázání jednání žalobce. Městský úřad řádně hodnotil i důkazy, které žalobce navrhl ve svůj prospěch, a dostatečně odůvodnil, proč považuje potvrzení, kterým chtěl žalobce prokázat, že v čase spáchání přestupku nebyl v místě jeho spáchání, za neprůkazné. Žalovaný nesouhlasil s žalobní námitkou, že v řízení byla porušena procesní práva žalobce. Neumožnění účasti na výsledku svědkyně D. souviselo se skutečností, že tento procesní úkon prováděla na základě dožádání Policie České republiky. Žalovaný dodal, že žaloba částečně směřuje proti závaznému stanovisku KVS ze dne 11. 11. 2019, č. j. SVS/2019/136832-U, resp. proti potvrzení tohoto závazného stanoviska Ústřední veterinární správou Státní veterinární správy (dále jen „ÚVS“) ze dne 27. 8. 2020, č. j. SVS/2020/115759-G. K tomuto žalovaný navrhl, aby soud uložil ÚVS povinnost předložit spisy ve věci závazného stanoviska a jeho potvrzení a sdělit své stanovisko k věci.

Replika žalobce

11. V replice žalobce uvedl, že proti svědkovi V. S. jako chovateli koní byla opakovaně městským úřadem vedena řízení pro týrání zvířat, avšak nikdy mu nebyla uložena tak drakonická pokuta jako žalobci. Svědku S. opakovaně zvířata utíkají, neboť je nemá zabezpečená. Dne 14. 12. 2020 svědek S. sám v bezprostřední blízkosti tří koní řezal motorovou pilou dřevo, což bylo řešeno městským úřadem pod sp. zn. ŽP/5242/2021/Bla.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nezabýval jeho odvolacími námitkami, že z napadeného rozhodnutí nejsou zřejmé úvahy a důkazy, na jejichž základě bylo rozhodnuto, a že odborné vyjádření KVS ze dne 11. 11. 2019 neobsahuje žádné odborné závěry ani soudy, pouze nezákonně hodnotí důkazy a činí závěry o skutkovém stavu.
15. Soud poukazuje na to, že za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Správní orgány však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem Shodu s prvopisem potvrzuje J. R..

argumentace účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

16. Soud zdůrazňuje, že žalovaný se s jednotlivými odvolacími námitkami, které v napadeném rozhodnutí citoval, postupně vypořádal na stranách 5 až 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy neopominul vypořádat odvolací námitky. Dále je třeba podotknout, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení tvoří prvostupňové a napadené rozhodnutí pro účely soudního přezkumu jeden celek. Zatímco v napadeném rozhodnutí žalovaný především vypořádal odvolací námitky, tak v prvostupňovém rozhodnutí městský úřad uvedl důkazy, na jejichž základě rozhodl, a rovněž i úvahy, jak jednotlivé důkazy, kterými byly především svědecké výpovědi, hodnotil, a to bezprostředně po citaci svědeckých výpovědí z protokolů o ústním jednání. V prvostupňovém rozhodnutí jsou tedy uvedeny jak podklady, na jejichž základě bylo rozhodováno, tak i úvahy městského úřadu o jejich hodnocení.
17. K namítaným nedostatkům odborného vyjádření KVS ze dne 11. 11. 2019, které žalobce označil za nesrozumitelné a neodůvodněné, neboť z něj vyplývá toliko závěr, že troubení působí na koně jako týrání, avšak neříká již proč, soud uvádí následující. Předmětné odborné vyjádření je svou povahou závazným stanoviskem podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které byl městský úřad povinen si vyžádat podle § 24a odst. 5 věty první zákona na ochranu zvířat. KVS v odborném vyjádření ze dne 11. 11. 2019 mj. uvedla, že: *„[n]enadálé podněty mohou způsobovat nepřiměřené reakce koně. V takových případech jsou vystaveny nebezpečí osoby, které se na koni nebo v jeho blízkosti nacházejí, zvláště je-li na hřbetě koně vezeno malé dvouleté dítě v rámci hippoterapie, které je zabezpečeno proti pádu z koně jinou osobou, v našem případě matkou. Kůň se může snadno splášt a způsobit újmu na zdraví a majetku všem zúčastněným osobám, včetně řidiče vozidla. Ve výše uvedeném případě se jedná o bezdůvodné, úmyslné vyvolávání stresových vlivů fyzikální povahy, což se považuje za týrání ve smyslu § 4 odst. (1) písm. j) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů. Nenadálý hlasitý zvuk může vyvolat u koně stres, na který může kůň reagovat úlekem provázeným prudkými pohyby do stran, vyhozením zadkem, rozběhnutím se, vztyčením se na zadní končetiny a kopáním ve vzduchu končetinami předními apod. Všechny tyto projevy leknutí mohou mít za následek zranění všech osob, vyskytujících se v blízkosti koně, zejména malého chlapce ležícího na hřbetě koně.“* Z citované části odborného vyjádření je tedy dle soudu srozumitelně odůvodněno, proč užití klaksonu vozidlem v blízkosti koně je týráním ve smyslu zákona na ochranu zvířat, jelikož nenadálý hlasitý zvuk může u koně vyvolat stres působením fyzikálního faktoru. Nadto si žalovaný v rámci odvolacího řízení vyžádal v souladu s § 149 odst. 5 věty první správního řádu změnu nebo potvrzení závazného stanoviska (odborného vyjádření) od ÚVS, které potvrdilo závěry odborného vyjádření KVS ze dne 11. 11. 2019 potvrzením závazného stanoviska ze dne 21. 10. 2020, a to s obdobným odůvodněním. Obsah odborného vyjádření KVS tedy plně vyhovuje standardu závazného stanoviska tak, jak jej vymezil Nejvyšší správní soud, který ustáleně judikuje, že *„na obsah závazného stanoviska nelze v plném rozsahu vztáhnout požadavky, které správní řád, případně další právní předpisy kladou na samostatné správní rozhodnutí“* (srov. např. rozsudek ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013-97, publ. pod č. 3137/2015 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, publ. pod č. 2381/2011 Sb. NSS,

nicméně zdůraznil, že „obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí“. Jedině tak je možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jako subsumovaného správního aktu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s.

18. Soud tedy nepřisvědčil ani jedné z námitek týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a shledal napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným. Námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů a závazných stanovisek nejsou důvodné.
19. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, že podkladem pro vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí byly záznamy o podání vysvětlení svědků, a nikoliv jejich svědecké výpovědi zanesené do protokolů o ústním jednání, a že městský úřad neposkytl žalobci možnost klást otázky svědkyni D., která vypovídala k ověření důvěryhodnosti potvrzení o přítomnosti žalobce v podniku společnosti GAVEN s. r. o. v době spáchání přestupku.
20. Podle § 137 odst. 4 správního řádu platí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.
21. Soud konstatuje, že z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že městský úřad na stranách 2 až 4 v části rekapitulující průběh správního řízení citoval záznamy o podání vysvětlení svědkyně J., aniž by však tyto hodnotil jako důkaz. V další části odůvodnění rozhodnutí již městský úřad citoval svědecké výpovědi z protokolů o ústním jednání ze dne 2. 1. 2020, 10. 2. 2020 a 2. 3. 2020 a tyto výpovědi svědků S., S., P. a P. hodnotil jako důkazní prostředky. Potud neshledává soud postup městského úřadu v rozporu se zákonem.
22. Následně soud hodnotil námitku žalobce, že mu nebylo umožněno klást svědkyni Drahoučkové otázky během jejího výslechu. Podle § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že účastníci řízení mají právo klást otázky sobě navzájem, svědkům a znalcům. Zákonný zástupce a opatrovník mladistvého obviněného, osoba přímo postižená spácháním přestupku, která má v řízení práva podle § 71, a orgán sociálně-právní ochrany dětí mají právo klást otázky účastníkům řízení, svědkům a znalcům. Dotazovaná osoba má právo odmítnout odpovědět a nesmí být tazána za stejných podmínek jako svědek. Správní orgán tuto osobu poučí o právu nevypovídat a o zákazu provádět výslech.
23. Soud poukazuje na to, že městský úřad na stranách 16 a 17 rozhodnutí cituje z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 6. 2020 M. D. ze společnosti GAVEN s. r. o. o důvěryhodnosti potvrzení vydaného danou společností o přítomnosti žalobce v době spáchání přestupku v podniku dané společnosti. Otázky vypracované městským úřadem svědkyni D. pokládal na základě dožádání orgán Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, obvodní oddělení Karlovy Vary – Rybáře. Soud konstatuje, že daný úřední záznam je koncipován podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).
24. Povahou úředního záznamu o podání vysvětlení podle § 61 zákona o policii se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73. Uvedl přitom, že: „[...] význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit relevanci případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska

skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výsledku svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podání vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného).“ Úřední záznam o podání vysvětlení podle § 61 zákona o policii je přitom možné analogicky přirovnat k záznamu o podání vysvětlení podle § 137 odst. 3 správního řádu. Právní úprava však zapovídá použít úřední záznam o podání vysvětlení jako důkazní prostředek (srov. § 137 odst. 4 správního řádu) tak, aby jeho čtením byly prokazovány skutečnosti, jež mohou být objasněny pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Jak vyplývá z výše uvedené citace, úřední záznam má sloužit k předběžnému vyhodnocení relevance případné svědecké výpovědi, nelze jím však svědeckou výpověď nahrazovat. Oproti tomu jiné úřední záznamy, které neprokazují takové skutečnosti (tedy skutečnosti, jež mohou být objasněny pouze bezprostřední svědeckou výpovědí), jako důkazní prostředky použít lze (např. úřední záznam o umístění dopravního značení doplněný fotografiemi pořízenými Policií České republiky, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, příp. rozsudky ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015-38, a ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 As 262/2017-34). Z uvedeného tedy vyplývá, že je mezi úředními záznamy nezbytné rozlišovat úřední záznam o podání vysvětlení jako specifický úřední záznam, který zachycuje „výpověď“ či „vysvětlení“, jež konkrétní osoba ve věci podala; takový úřední záznam o podání vysvětlení přitom nelze použít jako důkazní prostředek ve správním řízení.

25. Přeneseno na nyní projednávanou věc to znamená, že úřední záznam o podání vysvětlení svědkyně D. nemohl nahradit svědeckou výpověď této osoby, které by se žalobce mohl zúčastnit, a bezprostředně tak reagovat na výpověď této svědkyně. Pokud pak městský úřad použil předmětný úřední záznam jako důkazní prostředek, neboť z jeho obsahu zjevně vycházel v prvostupňovém rozhodnutí, byl tento postup městského úřadu v rozporu se zákonem. Úřední záznam o podání vysvětlení svědkyně D. totiž nebylo možné jako důkaz použít. Městský úřad i žalovaný tedy postupovali v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu, jestliže vycházeli z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 6. 2020, v čemž soud shledává podstatné porušení řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
26. Soud rovněž zdůrazňuje, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je přestupek specifikován časem, místem, způsobem spáchání a úmyslnou formou zavinění, kterou městský úřad odůvodnil ve výroku mj. tím, že žalobce byl v minulosti za podobný přestupek uznán vinným, a tudíž si byl vědom následků svého činu. Soud předně uvádí, že toto tvrzení městského úřadu ve výroku jeho rozhodnutí je značně neurčité, neboť chybí jakákoliv specifikace rozhodnutí, kterým měl být žalobce za podobný přestupek uznán vinným. V rozhodnutí tedy není uvedeno, jaký orgán odkazované rozhodnutí vydal a chybí jeho specifikace číslem jednacím a datem jeho vydání. Zároveň je třeba konstatovat, že jakékoliv rozhodnutí, kterým měl být žalobce za podobný přestupek uznán, není založeno ani ve správním spisu. Tvrzení městského úřadu o tom, že žalobce byl v minulosti za podobný přestupek uznán vinným, tudíž nemá oporu v žádném podkladu založeném ve správním spisu. Lze tak uzavřít, že tvrzení městského úřadu o tom, že žalobce byl v minulosti za podobný přestupek uznán vinným, v němž shledal úmyslnou formu zavinění, nemá oporu v předloženém správním spisu a jedná se též o vadu samotného výroku dle § 68 odst. 2 správního řádu. V tom soud shledal vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.

27. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo zejména rozhodnutí městského úřadu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí městského úřadu. V dalším řízení městský úřad, jestliže to shledá za nezbytné, vyslechne svědkyni D. tak, aby mj. žalobci umožnil případné uplatnění jeho práva klást svědkyni otázky plynoucí z § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále městský úřad do správního spisu založí pravomocné rozhodnutí (existuje-li) o tom, že žalobce byl již v minulosti za podobný přestupek uznán vinným, které ve výroku jeho rozhodnutí též řádně označí. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
29. V důsledku zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání pro vady řízení soud nepřikročil k přezkumu dalších námitek žalobce, neboť by to bylo předčasné.
30. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) – převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) AT a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT a z částky 1 428 Kč, která činí náhradu 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku. Soud nepřiznal žalobci odměnu za úkon jeho právní zástupkyně spočívající v replice k vyjádření žalovaného, neboť toto podání neobsahuje nad rámec žaloby žádnou novou pro věc relevantní argumentaci. Repliku k vyjádření žalovaného proto nelze považovat za účelně vynaložený náklad řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. listopadu 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu